

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2006/2024
05.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Врачевић, адвокат из ..., против туженог АД „Имлек“, Београд, са седиштем у Падинској Скели, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из ..., ради поништаја и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1492/19 од 14.04.2021. године, у седници одржаној 05.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1492/19 од 14.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1492/19 од 14.04.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1868/10 од 05.09.2018. године, којом није дозвољено преиначење тужбе изнето у поднеску тужиоца од 09.12.2011. године; одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог број ... од 19.10.2009. године и Споразум између туженог и тужиоца о престанку радног односа број ... од 19.10.2009. године, те тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на радно место ...; тужилац обавезан да туженом накнади парничне трошкове од 163.500,00 динара. Одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по

службеној дужности, а разлози на којима је пресуда заснована јасни су и у складу са одредбом члана 396. став 1. ЗПП, па није учињена релативно битна повреда одредаба парничног поступка на коју је ревизијом указано. Другостепени суд је потврдио првостепену пресуду прихватајући чињенично утврђење првостепеног суда, па у складу са чланом 407. став 2. ЗПП нису разматрани наводи којима ревидент суштински побија правилност и потпуност чињеничног утврђења.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу, ... код туженог, овлашћени запослени након завршеног посла 17.10.2009. године (субота) предочили су да је откривено његово противправно чињење везано за коришћење поверене имовине туженог. Након тога, тужилац је поднео писмену изјаву да жели да му престане радни однос, због личног осећаја одговорности. Дана 19.10.2009. године сачињени су спорни споразум о престанку радног односа и решење о престанку радног односа на основу споразума, које писмене исправе су тужиоцу, заједно са обавештењем о последицама везаним за остваривање права у случају незапослености, лично уручени 24.11.2009. године. Тужилац је против двојице запослених туженог, са којима је обавио разговор 17.10.2009. године надлежном суду поднео оптужни предлог, са тврдњом да су учинили кривично дело принуде из члана 135. став 1. КЗ. Оптужни предлог је одбијен правноснажним решењем суда од 28.03.2012. године.

Са полазиштем на наведено утврђење, нижестепени судови су закључили да су спорни споразум и решење од 19.10.2009. године акти правне технике споразумног престанка радног односа тужиоца код туженог, па су одбили тужбени захтев на основу одредби чланова 60, 61. и 65. Закона о облигационим односима, као и члана 177. Закона о раду.

По становишту Врховног суда, нижестепени судови су на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право.

Тужбени захтев заснован је на тврдњи тужиоца да је спорни споразум о престанку радног односа код туженог резултат мане воље тужиоца. У тужби тужилац изричито наводи да су му 24.11.2009. године уручени спорни споразум и решење, као и обавештење о последицама везаним за остваривање права у случају незапослености, које прилаже уз тужбу.

Чињенично је разјашњено из којих разлога и под којим околностима је тужилац 17.10.2009. године поднео писмени захтев за споразумни престанак радног односа, а садржина изведених доказа није потврдила његове наводе о постојању мане воље приликом потписивања споразума. Нејасно је из којих разлога тужилац у ревизији наводи да он није захтев могао поднети 17.10.2009. године, пошто је субота нерадни дан, када је приликом саслушања пред судом изјавио да је тога дана радио и да је разговор са запосленима туженог обављен након што се вратио ... у пословне просторије туженог.

Дакле, у конкретном случају несумњиво је да је основ престанка радног односа споразум, који су странке закључиле у форми предвиђеној чланом 177. став 1. Закона о раду, те да је потписивању споразума претходило писмено упозорење туженог сачињено у складу са чланом 177. став 2. тог закона.

Чињеница да је тужени, осим писменог споразума, донео и решење којим је констатовао да тужиоцу радни однос престаје по основу споразума, са поуком о правном леку, није супротно одредби члана 193. Закона о раду, па се ревизијом неосновано указује да је побијано решење супротно закону и да има услова за његов поништај.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**